

MÜÇADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucadelebirligi24.net
mucadelebirligi@gmail.com
t.me/mucadelebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
MBGazeteSon
mucadelebirligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

18 Şubat 2026 S.99

Bu Hareketi

2 Durduramayacaksınız!

"12. Yargı Paketi üzerinde çalışmalarımız devam ediyor. Ceza adaletini güçlendirmek, infaz ve yargılama süreçlerini daha etkin hale getirmek amacıyla bir kısım değişiklikler yapmayı düşünüyoruz" diyor Adalet Bakanlığına atanan ve yumruklar, korumalar arasında mecliste yemin eden Akın Gürlek...

Devamı 2. sayfada...

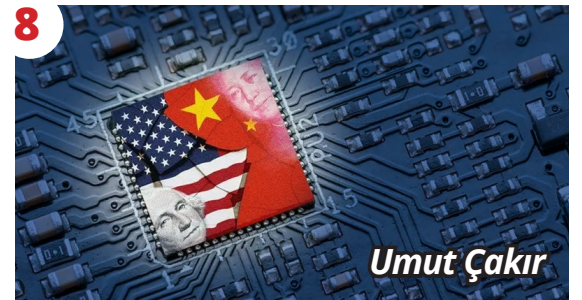
**Hükümette
Değişikliğin Önemi...**

Migros Depo İşçileri Kazandı

**Yoksulluk Kadınların
Kaderi Değil**

Umut Çakır

Fırtınanın Ortasında-2

**Gençlik Gelecek,
Gelecek Sosyalizm**

Bu Hareketi Durduramayacaksınız!

Manşet

Daha 11. yargı paketi çikalı 2 ay olmamışken, nedir bu telaş, bu panik, bu korku... Belli ki varolan yasalar işçi sınıfını, emekçileri, yoksul kitleleri, kadın ve gençliği zapturapt altına almaya yetmiyor; yeni yeni yasalar çıkararak tekrar deniyorlar.

Yine de emekçi sınıfları, kadın-erkek gençliği, ezilen yoksul kitleleri zapturapt altına alamıyorlar. Emekle sermaye, işçi sınıfıyla burjuvazi, egemenlerle ezilen yoksul kitleler arasındaki çelişkiler öyle derinleşip keskinleşti ki, hiçbir ceza, tehdit kar etmiyor. Yoksul kitlelerin, emeklilerin, en alt sınıfların ellerindeki avuçlarındakileri kaybettiği süreçte, kimsenin kaybedecek bir şeyi kalmadı.

Herkesten fazla çalışıp daha az kazanan, mutfakçı çekip çevirecek durumu, çocuğunu okula aç göndermekten başka seçeneği kalmayan kadınlar; barınma sorunları yaşayan, yoksullukları nedeniyle intihara sürüklenen öğrenciler, işsizliğin karanlığında boğulan, bunalımlara sürüklenen gençler; günde 12-14 saat açlık sınırının altında bir ücrete çalışıp, o parayı da ancak eylemlerle, isyanlarla elde edebilen işçiler; sürekli mobing altında, her geçen gün düşen ücretler ve artan çalışma saatleri ile ayakta kalmaya çalışan beyaz yakalılar... Haklarını aradıklarında, isyan ettiklerinde de karşılarında devletin zor aygıtlarını, polisini, copunu, hapisane ve işkencelerini bulan koskoca bir emekçiler toplumu...

Vazgeçmiyorlar, vazgeçmeyecekler!

Her tür baskı aygıtını ayakları altında ezerek ilerleyecekler... Egemen sınıfın korkuları bundandır, bundandır ellerindeki zor aygıtını daha daha büyötmeye çalışmaları...

Yeni bir Adalet Bakanı, sermayenin yeni bir saldırı dalgasının işareti... Bu saldırılara cevabı, işçiler, gençler kadınlar sokakta veriyorlar. İşte Migros Depo işçileri. İşte tüm baskılara tehditlere ve işten atma saldırılarına karşı cesaretle ayağa kalkan depo işçileri. Ayağa kalkan işçiler başka işçileri de peşlerinden sürüklüyor, eyleme çekiyorlar. Migros işçileri, Şok işçileri beraberlerinde diğer market depo işçilerine de örnek oldular, peşlerinden sürüklediler. İşte isyan etmeyi, eyleme geçmeyi, direnmeyi birbirinden öğrenen inşaat işçileri. Eylem halindeki işçiler "Zafer, emekçi halkımızdır" diyorlar. Ve "en büyük kazanımlarımızdan biri, fiili ve doğrudan eylem pratiklerinin sonuç aldığı dosta düşmana göstermesidir." diyorlar.

Sokağa çıktıkları çoğu zaman işkence ile gözaltına alınsalar da, attıkları her adımda patronlardan taleplerine dair yeni kazanım elde ettiler. Eylemlerinin başından itibaren "Tek bir işçi arkadaşımızı geride bırakmayacağımıza dair" sözlerini yerine getirmenin gururunu ve mutluluğunu yaşadıklarını haykırdılar Esenyurt Depo önünde zafer halayı çekerken...

İşçi ve emekçi halklarımız, köylüler, öğrenciler, kadınlar... onlarca yıldır defalarca gördü ki, sokağa çıkmadan, mücadele etmeden hiçbir şey elde edemiyorlar. Yemekhane sorunundan alınterlerinin hakkını almaya, ücret zamlarından kadın haklarına-cinayetlere, talan edilen doğalarına sahip çıkmaya kadar, her konuda ancak mücadele ederek, savaşıarak kazanacak. Varsın her geçen gün yeni saldırı araçlarıyla çıksınlar arenaya. Sonuçta "Yeni", "Eski"ye galip gelecek, savaşı, mücadeleyi sürdüren halklar kazanacak!

Hükümette Değişikliğin Önemi...

Editör

Aslında "hükümet" var mı diye de sorulabilir. Çünkü malum, bildiğimiz eski yönetim biçiminin hükümet şekli, bizzat düzen tarafından ortadan kaldırılmıştı. Yerine "Cumhurbaşkanlığı Kabinesi" diye bir biçim geçirilmişti.

Var mı diye sorulabilir. Denizdeki saman çöpü kadar önemi yok dense yeridir. Konuyu ele almamızın nedeni, konunun içeriği değil, sosyal reformistlerin, liberallerin ve düşünmeden bu çevrelerin söylediklerini benimseyen oportünistlerin bu mesele etrafında kopardıkları gürültüdür.

Aslında "hükümet" var mı diye de sorulabilir. Çünkü malum, bildiğimiz eski yönetim biçiminin hükümet şekli, bizzat düzen tarafından ortadan kaldırılmıştı. Yerine "Cumhurbaşkanlığı Kabinesi" diye bir biçim geçirilmişti.

Liberallerden sosyal reformist parti ve örgütlere; oradan oportünist hareketlere kadar, bütün bu tayfanın "tek adam rejimi", "faşist şeflik rejimi" vb vb. adını taktıkları yönetme biçiminin özü de buydu. Geçmiş hükümet biçimlerindeki "Bakan"ların yerini Cumhurbaşkanı tarafından atanan,

benzetme uygunsu, "Genel Müdürler" almıştı. Bunların görev ve yetkileri Cumhurbaşkanı tarafından verilen görev ve işleri yerine getirmekten ibarettir.

Öyleyse, geçtiğimiz hafta Adalet Bakanı ve İçişleri Bakanı'nın değiştirilmesi üzerine koparılan bu gürültü niye?

Bu gürültünün temel nedeni, devrimin temel sorunlarının öne çıkarılması ana görevlerinden kaçınmak; bu ana görevler yerine ikincil, ıvır-zıvır diyebileceğimiz, emekçi sınıfların ve yoksul ezilen kitlelerin yaşamsal sorunlarına hiç bir kalıcı çözüm getirmeyecek meseleler üzerinde odaklanmak.

Tekelci sermaye sınıfı, egemenliğini sürdürmek için, şimdiki koşullarda kitleleri yönetmek, egemenliğini sürdürmek üzere "bir yöntemden bir başka yöntem" geçiyor değil. Tekelci sermaye sınıfı ve onun politik zor aygıtı olarak devlet, yönetimdeki

Mevcut, “din devleti” biçimindeki faşist devletin ve tekelci sermaye egemenliğinin yıkılması; emperyalizme her türlü bağımlığa bu devrimle son verilmesiyle laik, demokratik bir devlet mümkün olur.

dinci faşist iktidar, var olan yöntemlerini, başvurmakta olduğu yönetim yöntemlerini daha da sıkılaştırmaktan başka bir şey yapmıyor.

Adalet Bakanlığına, CHP'nin “seyyar giyotin” dediği savcının getirilmesi; İçişleri Bakanlığına İskilipli Atıf denilen bir gericinin anma törenine katılan bir Valinin atanmasının tek değil, ama temel nedeni budur.

Şimdi değiştirilen eski Bakanlar da bu görevi yani emekçi sınıflar, Kürt halkı, sömürülen, ezilen yoksul kitleler üzerinde daha baskıcı yöntemlere başvuramazlar mıydı? Yani kişilik yapıları, karakter özellikleri vb vb. buna uygun değil miydi? Başka bir ifadeyle, İçişleri Eski Bakanı Ali Yerlikaya, yeni atanan Bakanın emekçi sınıflar üzerinde uygulayacağı baskı ve terör yöntemlerini uygulayamayacak karakterde bir “demokrat” kişilikli miydi? Ahmaklar dışında bu soruya kim “evet” yanıtını verebilir?

Aynı şekilde, zindanlar ve devrimci tutsaklar üzerinde uygulanması planlanan ek baskı ve teslim alma politikalarını Adalet eski Bakanı Yılmaz Tunç uygulayamayacak yapıda bir “demokrat” kişiliğe mi sahipti? Elbette değil ve bunun tersini hiç bir akli başında kişi öne süremez.

“Şeriat” düzenine geçmeyi

tasarlıyorlarsa, bunun için İskilipli Atıfı öven bir Valinin İçişleri Bakanlığına atanması zorunlu değildi. Ali Yerlikaya da bu iş için biçilmiş kaftandı. Bundan kuşku yok. Ya da şöyle diyelim; dinci faşist parti içinde bu göreve uygun kişi sayısı, sürüsüne bereket.

Demek ki, bu tür görevlendirmelerin, dinci faşist tarikatlar, dinci faşist cemaatler arasındaki dengeyi kollama, AKP içindeki ilişki ve çıkarları dengeleme kaygısından; işçi sınıfını, emekçileri çok da fazla ilgilendirmeyen meselelerin hesabından başka bir neden yok.

Dinci faşist iktidar “şeriat” düzenini getirmek istiyor mu; ya da getirebilir mi? Bu soruyu gerektiren gelişmeler yeni değil ve ne İçişleri eski bakanının gidişiyle, ne de yenisinin gelişiyi ilgilidir.

Tekelci sermaye sınıfı uzun yıllardır, buna 12 Eylül faşizmi ve öncesi de dahil, dinci faşist kitleyi yaygınlaştırmak için sistematik bir çaba içinde. Bu, emperyalist merkezlerin yani bağımlı ülkelerdeki gerçek iktidar güçlerinin politikalarına uygun olan yönelimdir. Suriye, dinci faşist çetelerin emperyalistler tarafından yönetime getirilmeleri; şimdi aynı senaryo için gözlerini Irak’a dikmiş olmaları, on yıllara yayılan bu politik çizginin yaşama geçirilmesi çabası

başka bir şey değil.

Türkiye, geçmişten beri, tarihi boyunca bir din devleti olageldi. Sosyal reformist partilerin, liberallerin, kendilerine “Kemalist” diyenlerin ileri sürdükleri gibi “laik” devlet hiç olmadı. Din her zaman devletin, ama özellikle de devletin en önemli kurumu olan ordunun, polisin tam ortasında yer aldı. Ordunun TC'nin ilan edilişinden beri “Peygamber Ocağı” sayılması budur.

Öyleyse şunu söyleyebiliriz artık: Tekelci sermaye sınıfı, “şeriat düzeni”ne geçecekse, bu ne İskilipli Atıfı öven bir Vali eskisinin, ne de hatta dinci faşist iktidarın kararıyla olur. Bu, merkezinde emperyalist devletlerin, özellikle de ABD'nin olduğu gerçek iktidar sahiplerinin kararıyla olur.

Bütün bunların tek anlamı var: “şeriat düzeni”ne geçişin önlenmesi -TC'nin tüm tarihi boyunca gerçek bir din devleti olduğunu unutmadan söylüyoruz- ve gerçekten laik bir demokratik devletin kurulması bir devrim sorunudur. Mevcut, “din devleti” biçimindeki faşist devletin ve tekelci sermaye egemenliğinin yıkılması; emperyalizme her türlü bağımlığa bu devrimle son verilmesiyle laik, demokratik bir devlet mümkün olur.

İşçi sınıfının, emekçilerin, Kürt halkının, kadın-erkek gençliğin önündeki temel görev budur.

Migros Depo İşçileri Kazandı

Tüm baskılara tehditlere ve işten atma saldırılarına karşı ayağa kalkan Migros depo işçileri 23 gün süren eylemlilikleri ardından kazandıklarını duyurdu.

"Zafer; onur ve haysiyet mücadelesini 2022 yılından 2026 yılına kadar gece-gündüz, komite komite örgütlenerek emek eden 10 il 14 depoda binlerle ayağa kalkan Migros depo işçilerinin ve tüm olanaklarıyla Migros Direnişi ve sendikamızın etrafında yaratıcı ve ısrarcı dayanışmasıyla bizi kuşatan emekçi halkımızdır." diyen DGD-SEN, 23 Ocak'ta ayağa kalkmalarından bu yana yaşanan gelişmeleri hatırlatarak, "Direnişimizin en büyük kazanımlarından biri fiili ve doğrudan eylem pratiklerinin sonuç aldığını dostta düşmana göstermesidir." dedi.

Eylem süresince Migros depolarında çalışan taşeronların Migros kadrosuna geçirildiğini, Migros beyaz yaka idari birimlerinin de taşeron uygulamasına son verilmesi talebi, sendikanın gündeme getirmesiyle de başarıya ulaştı.

DGD-SEN'in Migros patronları ile yaptığı anlaşmaya göre:

***Aralık 2025'te işçilerin aldığı ücretlere %28 zamlı ücretler işçilerin kök ücreti olarak kabul edildi.**

*Depo işçilerinin Migros kadrosuna geçişlerinde yeni işçi sayılacağı ve taşerondaki tüm çalışma süreleri dikkate alınmadan devam edeceğine dair uygulama tersine çevrilmiş, kıdemleri olduğu gibi korunmuştur.

***Kadroya geçişlerde depo işçilerinin 2022'de kazandığı yan hakları tartışma konusuyken, il destek primi, devamlılık primi, kıdem yılı primi ve benzeri haklar görüşmeler sonucu eksiksiz korunmuştur.**

*Mağaza ve market işçilerinin yararlanmakta olduğu banka promosyonları, ikramiye gibi TİS kaynaklı hakları, sözleşmenin imzalanmasıyla birlikte kadroya geçişten itibaren geçerli olmak üzere geriye dönük ödeneceği kararlaştırılmıştır.

***Kadroya geçişten sonra eksik ücret, fazla mesai ve diğer alacakların tamamının bu süreç içinde ödendiği, eksiklik olması halinde bu**

eksikliklerin derhal giderileceği görüşmelerde kararlaştırılmıştır.

*Atılan 303 işçi için özgür ayrılma hakkı ve talep edenlerin iş başı yapacağı konusunda mutabakata varılmıştır. Ayrılmak isteyen her bir işçinin kıdem-ihbar tazminatı hakları ve ek olarak işçilerin çalışma süreleriyle orantılı olarak ek menfaatlerle ayrılabilceği kararlaştırılmıştır.

***İşe başlayacak işçilerin sendikal tercihlerine saygı duyulacağı, sendika seçimi konusunda herhangi bir yönlendirme yapılmayacağı ve baskı uygulanmayacağı taahhüt edilmiştir.**

*Migros patronunun herhangi bir sendikal yönlendirme yapmayacağına; işçinin ilgili iş kolunda bulunan herhangi bir sendikaya, dayanışma aidatı ödeyerek üye olabileceğine dair güvence verilmiştir.

16 Şubat Pazartesi günü Migros depo işçileri zaferini Esenyurt Depo önünde emek dostlarıyla birlikte hallerle kutladı.

"Siz Yönetemiyorsunuz, Biz Tükeniyoruz"

Sağlık emek ve meslek örgütleri, Aile Hekimlikleri üzerinde 16 aydır sürdürülen "Eziyet Yönetmeliği"nin son bulması talebiyle, 15 Şubat günü Kadıköy Rihtımda kitlesel basın açıklaması yaparak yaşadıkları sorunları anlattı, taleplerini dile getirdi.

"Formül Değiliz, Aile Hekimi, Ebese, Hemşiresiyiz!", "Haklarımız İçin Buradayız Vazgeçmiyoruz! Siz Yönetemiyorsunuz Biz Tükeniyoruz!" pankartları açılan eylemde Dr. Emrah Kırımlı 16 aydır maruz kaldıkları "Eziyet Yönetmeliği" nedeniyle yaşadıkları sorunları dile getirmek ve taleplerini bir kez daha Sağlık Bakanlığı'na duyurmak üzere bir araya geldiklerini söyledi.

Kurumlar adına yapılan açıklamada 1 Kasım 2024'ten bu yana geçen 16 aylık süreçte, aile hekimliği çalışanlarına dayatılmaya çalışılan bu "Eziyet Yönetmeliği" nedeniyle tam 14 gün iş bırakmak zorunda kaldıklarını hatırlattı. Bakanlığın istatistik toplama hırsı uğruna uyguladığı ekonomik baskı nedeniyle gün içinde bilgisayar ekranına bakmaktan hastaların yüzüne bakamaz hale geldiklerini belirterek "Yazdığı ilaca karışılan, hastası hastaneye gittiğinde maaşı kesilen, hastası kendisine gelmediğinde maaşı kesilen, hastası memnun olmadığında, işe geç kaldığında, uzmanlık eğitimi almak için

hastaneye gittiğinde, hasta olduğunda, doğum yaptığında, kaza geçirdiği için çalışmadığında kısacası artık 'nefes aldığımda' maaşı kesilen bir meslek grubu haline getirildik. Bu denli ağır bir ekonomik kaygı altında çalışmaktan bıktık, usandık" diyerek adeta çalışamaz, maaşlarını alamaz hale geldiklerini ifade etti.

"Her normal çalışan gibi biz de bir sonraki ay ne kadar maaş alacağımızı bilmek istiyoruz. Maaşımızın %65'i performans ödemesine bağlı olan bu sistemin adı performans sistemi falan değildir; çok açık ve nettir ki bu bir kölelik sistemidir. Bu kölelik sistemini bize dayatanlar buyursun gelsin, bu koşullarda kendileri çalışsın da görelim. Biliyoruz ki üç ay bile zor dayanır, dördüncü ay bizimle birlikte eyleme çıkarlar" diyen sağlık emekçileri, Sağlık Bakanlığı'na

ve diğer yetkililere, ne yaptıklarının farkında olmadıklarını, uyarılara, iş bırakmalara, toplantılara, rağmen anlatılanları anlamamakta ısrar edildiğini vurguladı.

"1000 ASM yapacağız" denildiği, fakat deprem bölgesindeki konteyner ASM'leri bile yenileyemedikleri, şehirlerin göbeğinde, son derece kötü fiziki koşullarda kamu hizmeti verilmekte olduğu, tüm bunları görmezden gelinip hâlâ şehir hastanesi güzellemesi yapıldığı söylenerek, MHRS uygulaması ile sağlık emekçilerinin sekreter konumuna düşürülerek mesleki itibarlarının daha da zedelediğine dikkat çekildi.

Basın metninin okunmasının ardından sağlık meslek örgütlerinden temsilciler söz alarak yaşadıkları sorunları ve taleplerini dile getirdi.

Bu Bir Cinayet

suçlular? Neden Murat Kurum yargılanmıyor? Neden Cengiz Demirci yargılanmıyor?" diyerek gerçek sorumluların mahkeme önüne çıkarılmadığını vurguladı. Bir anne olarak madenin yeniden açılmasını asla istemediğini belirten Yıldız, "Yabancı şirketler altın çıkarıp zenginleşirken, bizim doğamızı yok ediyor, çocuklarımızı öldürüyor. Birileri altınları götürürken çöpünü bize bırakıyorlar. Başka analar ağlasın diye mücadeleme devam edeceğim" dedi.

Yıldız, işçilerin aylarca siyanürlü toprak altında kaldığını hatırlatarak, oğlumun arkadaşlarına teşekkür ediyorum. Tam 53 gün boyunca her gün o ölüm kuyularına inerek oğlumu aradılar ve çıkardılar." diyerek, diğer işçilerin cenazelerine ise aylar sonra cenazelerine ulaşılmış olmasına tepki gösterdi.

Uğur Yıldız'ın babası Ali Ekber Yıldız, facia sonrası devlet yetkililerinin ilgisizliğini teşhir ederek tepki gösterdi. Oğlunun 55 gün toprak altında kaldığını hatırlatan baba Yıldız, "Siz halkınıza zulmediyorsunuz. Ülkenizi, toprağınızı, doğanızı sattınız; şimdi sıra bize mi geldi?" diyerek tepkisini dile getirdi.

Konuşmalar ardından davanın avukatları, facianın göz göre göre geldiğini bilimsel verilerle ortaya koydu.

Avukat Akçay Taşçı, İliç'te yığınların yasal sınırın çok üzerine çıktığını, çatlakların aylar öncesinden tespit edildiğini ve üretim hedeflerini tutturmak için risklerin bile bile göze alındığını hiçbir önlem alınmadan çalışmanın devam ettirildiğini ve katliamın göz göre göre yaşandığını vurguladı.

Avukat Ümit Aktaş, 7 saat önceden çöküşün olacağı bilinmesine rağmen kimsenin şalteri indirmedeğini, çünkü altın üretiminin insan hayatından daha değerli görüldüğünü söyledi. Ayrıca şirketin Türkiye müdürünün asli kusurlu olmasına rağmen yurt dışı yasağının kaldırıldığını bunun ise devlet tarafından katillerin korunması anlamına geldiğini ifade etti.

Tüm konuşmacılar, 17 Şubat'ta Erzincan Adliyesi'nde görülecek olan duruşmaya katılım çağrısı yaparak, toplumsal muhalefetin desteği olmadan adaletin sağlanamayacağını vurguladılar.

Erzincan İliç'teki maden katliamının 2. yılında Kadıköy'de anma düzenlendi, sorumluların yargılanmaması ve madenin yeniden açılma girişimlerine tepkiler dile getirildi.

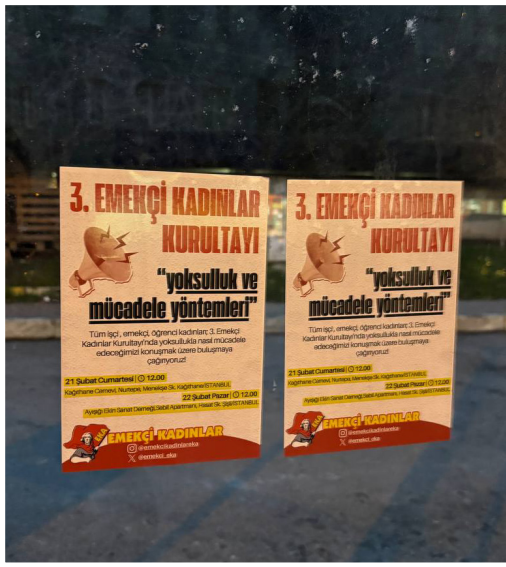
Hayatını kaybeden işçilerden Uğur Yıldız'ın ailesi, avukatlar ve sendika temsilcileri, devrimci kurumlar, siyasi partiler ve demokratik kitle örgütlerinden çok sayıda kişi 14 Şubat günü Kadıköy'de bir araya gelerek adalet taleplerini yineledi. Altıyol'a doğru sloganlarla yürüyüşe geçen kitle Bahariye Caddesi girişinde bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Hayatını kaybeden Uğur Yıldız'ın annesi Sevda Yıldız, adalet sistemine tepki gösterdi ve "Söz vermişlerdi suçlular cezasını çekecek diye, nerede

Yoksulluk Kadınların Kaderi Değil

Yoksulluk kadınlar için yalnızca gelir düzeyinin düşmesi değil; şiddet gördüğü evde yaşamak zorunda kalmak demek. Yeni bir hayat kuramayacağı, kirayı ödeyemeyeceği, çocuklarına bakamayacağı için kendisine şiddet uygulayan erkekten boşanamamak demek .

İşçi, emekçi ve genç kadınlar arasında örgütlenen Emekçi Kadınlar üçüncü kurultayına hazırlanıyor. Ülkenin birçok farklı noktasından Kurultay'a gelecek EKA'lı kadınların katılımıyla “Yoksulluk ve Mücadele Yöntemleri” tartışılacak.

21 Şubat Cumartesi Kağıthane Cemevinde serbest kürsü etkinliğiyle yoksulluğu ve bunun kadınlar üzerindeki etkisini tartışıp birlikte çözüm yolları arayacak olan kadınlar bir sonraki gün yeni dönem planlarını tartışmak üzere Şişli Ayışığı Ekin Sanat Derneği'nde bir araya gelecek.

3. Emekçi Kadınlar Kurultayı vesilesiyle EKA sözcüleriyle yaptığımız röportajı sizlerle paylaşıyoruz.

21-22 Şubat'ta İstanbul'da yapmayı planladığınız Emekçi Kadınlar Kurultayı ile kadınlar neyi hedefliyor?

Başta Orta Doğu olmak üzere dünyanın dört bir yanından emperyalist savaşlar yükseliyor. Milyonları açlık, yoksulluk sarmalında

derin bir kırığa sürükleyen bu yıkım, bir avuç zenginin karını her geçen gün arttırırken bu devasa çöküşün en ağır bedellerini kadınlar ödüyor. Kadınlar savaşlarda katledilerek, göç yollarına sürüklenerek, işgal edilen topraklarını savunurken cinsel işkenceye uğrayarak, zindanlara hapsedilerek, yoksulluğa sürüklenerek yaşamın her alanında kuşatma altında tutuluyor. Daha çok kâr hırsıyla insanlık dışı koşullarda çalışmaya mecbur bırakılan, ölümlerle sızma arasında tercih yapmaya zorlanan ilk elden kadınlar oluyor. Bizler bugün derinleşen yoksullukla birlikte başta işçi-emekçi kadınlar olmak üzere tüm kadınların yaşamlarını bir hayatta kalma mücadelesiyle geçirdiğini görüyoruz.

Yoksulluk o denli derin ki, sermayedarların yalnızca birer “istatistiksel” rakama indirgemeye çalıştığı bu kırımı milyonları oluşturan açlık ordusu her geçen gün yaşam pratiğinde görüyor. Ve kadınlar.. Yarın tencereye koyacak yemeği düşünürken artan market fiyatlarını, ikinci poşeti dolduramadıkları pazar çıkışlarını, bir meyveyi bile koyamadan hazırlamaya çalıştıkları beslenme çantalarını, biriken faturaları, çocuklarının aç gidip döndüğü

okulları, en ufak hak arayışında kapıyı gösteren patronların karşısında sıkılmak zorunda kaldığı dişlerini biliyorlar.

Yoksulluk kadınlar için yalnızca gelir düzeyinin düşmesi değil; şiddet gördüğü evde yaşamak zorunda kalmak demek. Yeni bir hayat kuramayacağı, kirayı ödeyemeyeceği, çocuklarına bakamayacağı için kendisine şiddet uygulayan erkekten boşanamamak demek. Yoksulluk kadınlar için açlık sınırında çalıştığı o iş yerinde denetimsiz, sağlıksız, güvencesiz koşullarda işe devam etmeye mecbur kalmak demek. Şiddeti, sömürüyü attıran bu düzende bizlere “kader” diyerek dayatılanlara razı gelmemizin beklenmesi demek.

3. Emekçi Kadınlar Kurultayı, tam da böylesi koşullardan geçerken isyanını, öfkesini büyüten, bizlere dayatılan bu yaşamın içerisinden eşit ve özgür yaşayacağımız bir dünyayı kurmanın düşünüyü büyüten kadınların mücadeleyi büyütme çağrısıdır.

Kadınların mücadele ettiği birçok hayati sorun varken özel olarak “yoksulluk” üzerinde durmanızın altında yatan nedenler nelerdir?

Yoksulluk var, açlık, sömür,

katliamlar ve bircümle sorunumuz var. Ancak biz kadınlar tarihin yalnızca mağdurları değil; değiştiren ve dönüştüren özneleryiz. Bundandır ki tüm baskılara rağmen kadınlar sokakları dolduruyor, grev alanlarını kaplıyor, irili ufaklı her talebin, mücadelenin içinde kendilerini var ediyorlar. Emekçi Kadınlar olarak bizler yoksulluğu konuşmak ve erkek egemen sömürü düzeninin kurduğu bütün baskıları kırmak için mücadele yöntemlerimizi tartışmak için bir araya geliyoruz.

Kurultaya nasıl hazırlandınız? Hangi alanlarda ne tür çalışmalar yaptınız?

Kurultay yaklaşırken hazırlıklarımız birçok alanda sürüyor. Yoksulluğu konuşmak, nedenlerini ve yoksulluğa karşı mücadelemizi tartışmak için en temel amacımız daha fazla işçi-emekçi kadına ulaşmaktır. Bu nedenle araçlar geliştirdik; yoksul mahallelerde anket çalışmaları yaparak kadınların yoksulluğa nasıl baktıklarını, içerisinden geçmekte olduğumuz sefaletin kadınların yaşamlarına nerelerde yoğun etkileri olduğunu anlamak istedik. Semt pazarlarında, okul çıkışlarında, kampüslerde, yurtlarda, çalışma alanlarında, bazen kapı kapı gezerek kadınlarla sohbetler ettik.

Bu çalışmalarda her yaştan ve birçok alandan kadının yaşamını daha yakından görme fırsatımız oldu. Dergimizle, el ilanlarımızla, anketlerimizle kadınlarla ulaşmanın yollarını bulduk. 3. Emekçi Kadınlar Kurultayı, biz kadınları sömüren, ikincil konuma iten, yok sayan bir bütün olarak erkek egemen kapitalist sisteme karşı kadınların özgürlüğünü büyüten

İşçi, emekçi ve genç kadınlar arasında örgütlenen Emekçi Kadınlar üçüncü kurultayına hazırlanıyor. Ülkenin birçok farklı noktasından Kurultay'a gelecek EKA'lı kadınların katılımıyla "Yoksulluk ve Mücadele Yöntemleri" tartışılacak.

mücadelemizin bir adım daha ileri gitmesidir.

Bu nedenle tüm emekçi kadınları haftasonu yapacağımız 3. Emekçi Kadınlar Kurultayı'na davet ediyoruz. Gelin sorunlarımıza birlikte çözüm arayalım.

Umarız kurultayınız başarıyla tamamlanır.

Teşekkür ederiz.

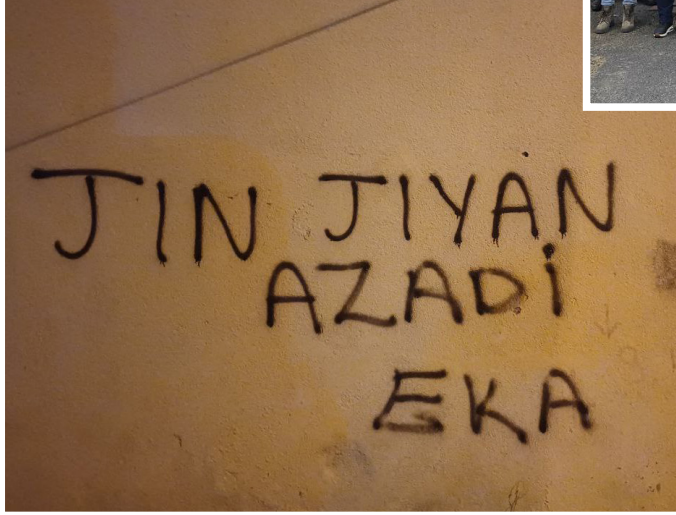
3. EMEKÇİ KADINLAR KURULTAYI !!

..... ŞUBAT			
Cuma	Cumartesi	Pazar	Pazartesi
20	21 kurultay 1. günü!	22 kurultay 2. günü!	23

Sevgili kadınlar! Takvimlerinizi işaretleyin; 3. Emekçi Kadınlar Kurultayı 21 Şubat Cumartesi -22 Şubat Pazar günleri "Yoksulluk ve Mücadele Yöntemleri" başlığıyla gerçekleşecek. Tüm işçi, emekçi, öğrenci kadınları yoksulluğa hapsedilen yaşamlarımızın içinden yeni bir dünya yaratmak için bir araya gelmeye çağırıyoruz!

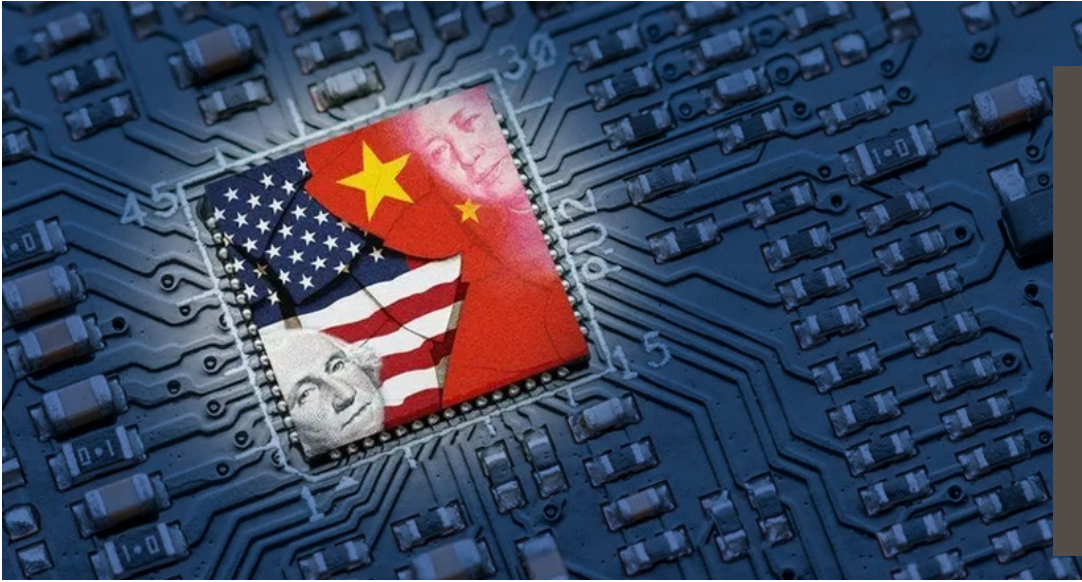

- 1. GÜN | Kağıthane Cemevi
- 2. GÜN | Şişli Ayısırlı Ekin Sanat Derneği

Fırtınanın Ortasında-2

Umut Çakır

Diyalektik bize bambaşka bir gerçek, bambaşka ve gerçek bir temel sunar. Eski, yeninin doğuşu ve gelişimini hazırlar: Yeni olanın gelişi eskiyi çöküşe zorlar.

III Canavarlar Azaptayken

"Diyalektik karşılıkların nasıl özdeş olabileceklerini (ve olduklarını) -hangi koşullar içerisinde birbirlerine dönüştüklerini- niçin insan aklının bu karşıtlıkları ölü ve donup kalmış şeyler olarak değil de canlı koşullanmış hareketli birbirlerine dönüşen şeyler olarak göz önünde tutulması gerektiğini gösteren teoridir." (Lenin)

Gramsci, yaklaşık bir asır öncenin geçici güçler dengesini betimlemek için "canavarlar" motifini kullanmıştır. Fakat her kim bu geçici denge motifini günümüz alt-üst sonuçlarının teorik kavrayışı haline getirmeye kalkarsa, tarihin diyalektik akış yasalarını ölü bir çerçeve, donmuş bir kalıp haline getirmekten kurtulamaz. Bir kez diyalektik kenara bırakıldığında, geriye anarşizmi de esir alan kaotik hareket anlayışı kalır. Bu anlayışa göre, tarihe yön veren sınıflar savaşı değil, kişilerin iradesidir. Öyleyse eski düzeni çökerten, ona hakim olan sınıfın açgözlülüğü, benciliği ve yozlaşmışlığıdır. Bu gidişata dur diyecek dört başı mamur yeni toplum projesi ile yeni bir irade ortaya çıkmadığı müddetçe, çöküş canavarlar üretmeyi sürdürecektir.

Diyalektik bize bambaşka bir gerçek, bambaşka ve gerçek bir temel sunar. Buna göre eski ve yeni birbirinden bağımsız iki olgu değildir. Birinden diğerine dönüşümün tüm koşullarını kendi bağrılarında taşıdıkları için ve bu ölçüde özdeşlik ilişkisi içindedirler: Eski, yeninin doğuşu ve gelişimini hazırlar: Yeni olanın gelişi eskiyi çöküşe zorlar. Öyleyse eskinin çöktüğü ama yeninin ise doğmadığı bir "kaos aralığı" (Canavarlar Dönemi) tarihin gelişimine damga vurmak anlamında mümkün değildir. Teorik zaferinin

üzerinden 150 yıl geçmiş olmasına rağmen, marksizmin ABC'sini yeniden ve yeniden hatırlatmak zorunda kalıyoruz. Çünkü, "kaos aralığı" (Canavarlar Dönemi) anlayışı, olsa olsa her şeyi birbirinden kopuk, donuk, ölü ele alan mantıksal yöntemin egemenliğini sürdüren burjuva düşünce ile yakın bağına kanıtlar.

Konu felsefi düzlemde tarihselliğe kaydırılınca, marksizmin bir başka ABC'sini hatırlamak yerinde olacaktır: **İnsan anatomisi, maymun anatomisinin anahtarıdır.** Yani daha ileri gelişim aşaması göz önünde bulunursa, ancak o koşulda alt aşamaların içinde gizli, henüz potansiyel halde olan yeni gelişim eğilimleri saptanabilir.

Günümüz eski dünyasını yani emperyalist-kapitalist dünya düzenini "yozlaşma-canavarlaşma" üzerinden okuyanlar, eskinin özeleştirisini tamamına erdiremezler ama, bizzat eski düzenin öğeleri tarafından gündeme taşınan tek yanlı özeleştiriyi paylaşabilirler. Düzen içinden yükselen her özeleştirici, düzenin ürettiği anomalileri (kriz, yoksulluk vb), "dışsal-arızı" görür. Yapılacak tek şey dışsal olguları yalıtıp yok etmek ve arızaları uygun bir düzenleme ile gidermektir. Yeni toplumun (sosyalizmin) anatomisine vakıf olanlar için ise düzenin sürüklendiği her kriz, onun yeni olanı doğuran öğelerin denetimini elinden kaçırmış olmasından kaynaklanır. Bu anlamıyla çöküş, yeni olana geçiş sancılarının ibarettir. Çöküşün kendisi, yeni olanın, eskinin denetiminden çıkmış öğelerin iplerini ele almaya başladığını işaretidir. Bu momentte "canavarlar" bir boşluğa doğmazlar, kaçınılmaz olana boyun eğmenin histerik semptomları haline gelirler.

Kaçınılmazlığa boyun eğiş ile canavarlaşmanın iç içe geçmesi, günümüz olgularıyla somutlanabilir.

Bir yanda Epstein belgeleri, diğer yanda Davos'ta sunulan DEF raporu bulunuyor. Rapor açıkça dünyaya, "canavar üreten boşluk" mantığı ile bakıp, orada sadece yozlaşmayı gören küçük burjuva dar kafalıktan bir gömlek üstündür. Çünkü DEF, emperyalist kapitalist sistemin karşılaştığı riskleri, dışsal arızalar değil, sistemin içsel işleyişine dahil etmiştir. Dahası; **"Raporun özellikle vurguladığı eşitsizlik, yalnızca sosyal bir sorun değil, tüm riskleri birbirine bağlayan bir düğüm, eşitsizlik arttıkça 'sokaklar ile elitler' arasındaki uçurum genişliyor"**. (E.Yıldızoğlu)

Raporun vurguları bütünlük içinde ele alındığında, DEF'in "eşitsizlik" olarak kodladığı olgunun, emek-sermayeye çelişkisi olduğu anlaşılır, ancak bu kavrayışla ele alındığında eşitsizlik "bir sosyal sorun" olmaktan çıkar, tüm çelişkilerin temeline oturur. Riskler nasıl içsel ise emek sermayeye çelişkisi de içseldir diyor rapor, bu durumda riskleri dışsallaştıramayan düzen, sokaklar-elitler savaşını da dışsallaştıramaz, tecrit edemez. DEF, yolun sonuna gelmiş bir düzende egemen sınıfların düzene karşı özeleştirilerinin tamamlandığı bir momente işaret etmektedir. Egemen bir sınıf, eğer ortada yeni toplumun durdurulamaz zaferine dair bu ufuk çizgisi belirmemişse, özeleştiride bu denli ileri ve gerçekçi bir konum benimsemez. Bu konum, yeninin üstünlüğünü, artık durdurulamazlığı anlaşılacak ölçüde, önce şu alanda, sonra bu alanda kabul ettirdiği bir tarihsel kavşakta ortaya çıkabilir.

Canavarlaşma, daha somut örneklerle, Epstein Belgeleri, bu gerçekçi özeleştiril konumun doğrudan sonucudur. DEF, mali oligarşinin zirvesinden tüm sermayeye dünyasına adeta şöyle sesleniyor: "Düzeltecek bir şey kalmadı, ipler elimizden kaçtı, bu yüzden kaybedecek bir şeyimiz yok."

Bu tespitin doğrudan sonucunu Epstein belgeleri tamamlıyor: "İnsanlığı, ancak onun tüm insanı değerlerini yok ederek kontrol edebiliriz." Bizzat ABD kongresinin kararı ile kamuoyuna sunulan Epstein Belgeleri, hem sermayeye hem emekçilere dönük mesajla doludur. Sermaye dünyasına mesaj şudur: Karanlığın en dip noktasına birlikte yolculuk ettik. Tam burada yakalanıp insanlığa karşı suçtan fail durumuna düşmek istemiyorsan, tereddütlerini ortadan kaldır. Emekçilere şu mesaj veriliyor: "Biz, çocuk eti yemekten haz alan bir sınıfız. Egemenliğimizi korumakta hiçbir ahlaki sınırlamamız olmaz."

Bir kez daha, canavarlar boşlukta doğmuyor. Sıkıştıkları köşede ölümcül panik yaşayan bir vahşi hayvanın korku dolu yüreğinde doğuyor.

IV Yeni Yükseliyor

Marksizmin ABC'si sayılacak türden bakışı hatırlattıktan sonra, eski dünya ile yeni dünya arasındaki mücadeleyi bu bakış açısıyla değerlendirmek, yakın geleceğe dair öngörülerde hiç de "iyimser cüret" menziline dahil olmayan bir devrimci temele sahip olduğumuz açığa çıkacaktır.

Değerlendirmeyi berrak hale getirmek için, kimi önyargıları aradan çıkarmak gerekecek. Bu ön yargıların en moda olanı, dünyayı tek kutuplu ya da çok kutuplu düşünme alışkanlığıdır. Oysa dünyada iki kutup var: Sermaye dünyası - emeğin dünyası. Emeğin dünyasında Küba-Kore DHC gibi sosyalizmin tam zafer aşamasında kararlılıkla tutunanlar; Çin- Vietnam gibi "geçiş toplumu" özelliklerini kontrollü biçimde yönetenler; Venezuela-Nikaragua gibi geçiş aşamasını halkçı çizgide yürütenler var. Bir de Rusya var, sosyalist altyapıyı çözemediği için iktidar ilişkilerinde "restorasyon dönemi" özellikleri sergileyen özgün bir ülke. Bu özgün iktidar yapısı altında emperyalist dünya ile yaşanan her kapişma, içeride sosyal üretici gücün, geri kalanları kendi "dümen suyuna" taşımasıyla sonuçlanıyor.

Kalıplaşmış moda önyargılar izole edildikten sonra, iki kutuplu dünyanın farklı alanlarda nasıl karşı karşıya geldiklerini, bu karşılaşma düzleminde yeni olanı temsil edenin kendi üstünlüğünü nasıl kanıtladığını, eskinin içinde olgunlaşan yeniye ait tohumlara nasıl yaşam aşıladığını görebiliriz.

Üstünlüğün belki de en bariz görünen alanı, askeri karşılaştırmadır. Çünkü "**ekonomik ön koşullara hiçbir şey, ordu ve donanmadan daha çok bağlı değildir**" (Engels). Günümüze uyarlarsak, bu ifadeye hava güçlerini

ilave etmek gerekir. Genelde askeri üstünlük kıyaslaması, ülkelerin askeri harcamalarının parasal tutarı üzerinden yapılır. Bu kaba kıyaslamada ABD, kendisini izleyen 8 büyük ülkenin tamamından daha fazlasını ve dünyadaki tüm askeri harcamalarını tek başına %50'sini yaptığı için onun üstünlüğü hemen kabul edilir. Oysa daha yakından bakıldığında, parasal değil ama, başka türlü nicelikler ve nitelikler göz ardı edilemez. Misal Mark Rutte, sık sık Rusya'nın tüm NATO ülkelerinin toplamda 1 senede ürettiği silahtan daha fazlasını üretmesini gündeme taşır. Parasal harcama kıyaslaması, hiçbir şey açıklamaz.

Her yıl bir trilyon dolar harcanan ABD ordusunun durumunu, 14 Haziran 2025'te Trump'ın organize ettiği askeri geçit törenini Le Monde Diplomatique adına takip eden Seth Harp'ın kaleminden okumak ilgi çekici.

"Amerikan gençlerinin fiziksel kondisyonunun yayıf olması nedeniyle, ordunun asker alımları birkaç yıldır zorlaşmış durumda" diye belirtiyor Harp. Çünkü ABD ordusu, büyük çoğunluk göçmenlerden oluşuyor. Büyük bir sefaletten kaçıp gelenler için Ordu, ABD toplumuna giriş bileti. **"Bu mu yani faşist bir gösteri? Solun öne sürdüğü mizansenden ziyade, siyasi bıkkınlığın ve ilgisizliğin izlerini taşıyan bir manzara sunan tören, silahlı kuvvetlerin atış gücünü test etmek yerine, çöküşünü, yılgınlığını ve körelmişliğini gözler önüne sürdü."** Buraya kadar törenin maneviyatı konu edilmiş. Bir de maddi unsurlara ilişkin gözlemler var ki, evlere şenlik.

"Meydanın öteki tarafında, 1981 yılında kullanılmaya başlanan piyade muharebe aracı Bradley Tankı bulunuyor. Pek çok dezavantajına rağmen -ağır, devasa gürültülü, kolay fark edilebilir, manevra yapması zor ve bir servete mal olacak kadar pahalı- halefini bulmak için harcanan milyonlarca dolar, şimdiye dek hep boşa gitti ABD'nin Ukraynalı askerlere tedarik ettiği yüzlerce Bradley tankından çoğu, 2023'te Zaparöjiye'de faciayla

Kalıplaşmış moda önyargılar izole edildikten sonra, iki kutuplu dünyanın farklı alanlarda nasıl karşı karşıya geldiklerini, bu karşılaşma düzleminde yeni olanı temsil edenin kendi üstünlüğünü nasıl kanıtladığını, eskinin içinde olgunlaşan yeniye ait tohumlara nasıl yaşam aşıladığını görebiliriz.

sonuçlanan kara taarruzu sırasında anında kaybedildi."

"1980'de tanıtılan Abrams tankları, metal bir ses çıkaran paletleri ile kerosen kokular yayarak, korkunç bir gürültü çıkararak ilerliyor.(...) Son derece pahalı ve bakım maliyeti yüksek bir araç örneği daha. Yağmur ve sise karşı dayanıklı, patlayıcı yüklü basit bir hobi dronuyla bile zarar görebiliyor. Ukraynalılar bu tankları sabit pozisyonda kullanmayı tercih ediyorlar. 8 tekerli stryker'lar, 'harika bir muharebe aracı' diyordu askerler. Tabii asfaltta, kuru havalarda kullanıldığı ve çatışmaya girmedeği sürece" (Le Monde Diplomatique, Kasım 2025).

Sunulan resme bakınca, ABD askeri teknolojisinin, en azından 30 yıldır patinaj yaptığı söylenebilir. 90'ların sonunda reklamı çokça yapılan F117 uçağını hatırlayan var mı? Milyarlarca dolar gömülen bu uçaklar, "hayalet" paketi ile çıkarılmıştı. Ancak 1999'da Sırbistan'ın bombalanmasında yoğun kullanılan bu uçakların, değil hayalet olmak, yağmurlu havalarda radar ekranında bir gezegen gibi parladığı ve bir Sırp köylüsünün tüfeğinden çıkan mermiyle bile düşürülebildiği anlaşılmıştır. F-35'ler, ABD'li generaller için bile fazlasıyla pahalı bir oyuncaktı. Hollywood, hasmının silah üstünlüğü karşısında Yanki korkusunu ele alan ilk TopGun

filmini, 1986'da çekmişti. 36 yıl sonra aynı korkunun ürünü, ikinci film TopGun: Maverick çıka geldi. Bu kez sorun, basit bir hamasetle gideriliyordu: "Uçaklar değil, içindeki insan önemlidir".

Ne yaşadı Amerikan savaş makinesi ki, sorunları hamasete havale ediyor? Birçok cevap barındıran bu soru için temel bir yaklaşıma sahip olmak yararlı. Asya Kalkınma Bankası uzmanları tarafından ortaya konan "karmaşıklık endeksi", cevapları basitleştirmek için uygun bir araç sağlıyor. **"Karmaşık ekonomiler, bilgi-yoğun ürünlerin çok çeşitli bir karmaşasını yaratmak için, muazzam miktardaki alakalı bilgileri geniş insan ağları çapında birleştirip okuyabilenlerdir."**

(J.Smith, 21. Yüzyılda Emperyalizm, Sf.132) Amerikan savaş makinesinin düğümü buradan başlıyor. Savaş cephesinde etkin olabilen silahlar öylesine karmaşık bir sistem gerektirir olmuştur ki, çok geniş bir örgütlenme ağına, bilgi paylaşımı ve işbirliğine ihtiyaç doğmuştur. Üniversiteler, özel ve kamunun araştırma enstitüleri, geliştirme laboratuvarları ve üretim bilgisine sahip yüzlerce işletmenin uygun işbirliğini sağlamak kaçınılmazdır. Tekelci kapitalist ilişkiler, üretimin bu derece gelişkin işbirliğine dar gelir. ABD gibi Avrupalı emperyalistleri de, her biri karmaşık sistemler olan silahların üretiminde geride bırakan olgu, buradan doğar.

ABD savaş sanayi "en prestijliler" olarak tanınan ve birbirleriyle kıyasıya rekabet halinde 3 büyük tekele dayanır: Lockheed Martin, Nortrop Grumman ve General Dynamics. Bunlar patent ve lisans yığınlarıyla her bilgiyi ve üretim tekniğini kendi tekeline alır. Ve hepsi, bir yılın her çeyreğinde, Wall Street mankenlerinden oluşan hissedarlara hesap veren yönetim kurullarına sahiptir. Motivasyonları, bu çeyreklik dilimlerde karın maksimizasyonunu sağlamaktır. Bu motivasyonla, karmaşık üretim süreçlerinin önemli bir bölümünü, emeğin ucuz olduğu ülkelere fason üretim için kaydırmışlardır. Fason

zinciri, teknik ilerlemenin ana unsurlarından biri olan "öğretirken öğrenme" evresinden yararlanmayı ortadan kaldırır. Dahası, bu dağınık yapı, yoğun işbirliğini harekete geçirecek merkezilikten yoksundur. Yılın her çeyreğinde hissedarlara verilen hesaplar, bu tekellerin ya şişirilmiş maliyet yüklü ve bir türlü sonu gelmeyen araştırmalara iter ya da stratejiden yoksun kısa vadeli projelere. "Hasımlar" ise savaşın etkin silahlarının karmaşıklık endeksini kapsayabilecek ilişkilere ve güçlere sahiptir.

Ukrayna savaşı patlak verdiğinde hasımlar birbirinin karşısına sadece silahlarla değil, arkalarına aldıkları üretici güç ve ilişkilerle çıktılar. Bir ABD'li general yakınmadan edemiyordu: **"Biz obüs sistemlerinin tanesini 6000 dolara mal ediyoruz, Ruslar aynısını sadece 600 dolara yapıyor. Nasıl oluyor anlamıyorum."** (Aktaran Ceyda Karan RS.FM) Yankinin bunu anlamasını beklemek boşuna. Rusya'nın restorasyon karakterli iktidarı savaş başladığında, miras aldığı sosyalist üretici gücün kuruyup gitmesini beklemek yerine canlandırmak zorunda kalmıştı ve kendi itiraflarıyla; **"kamuculuğu yeniden keşfetmişti."**

91 karşı devrimi, 2 milyon insanın (800 bini mühendis) çalıştığı askeri sanayi komplekslerine dokunamamıştı. Yıllar sonra bu savaş askeri sinai komplekse, daha önce sahip olmadığı denli geniş bir işbölümü-işbirliği alanı açtı. Sosyalist üretime özgü yüksek standardizasyon, herhangi bir üretim tesisinin başka üretim sektörlerine de rahatça bağlanabilecek üretim bantlarına sahip olmasını sağlamıştır. Bu sayede, örneğin bir traktör ya da ağır iş makinesi üreten fabrika, birkaç basit eklemeye en karmaşık tank sistemlerinin üretimi için kurulan işbirliği zincirine dahil olabiliyordu. (aynı kolaylık, kullanıcı açısından da geçerli. Her traktör sürmeyi bilen, tankları da aynı kolaylıkla sürebiliyor) Basit bir saç kurutma makinesi üretimi bir drone üretim tesisine; kamera üretim tesisi İHA-SİHA üretim zincirine, bu yüksek

standardizasyon sayesinde aynı kolaylıkla dahil olabiliyor. Ürünlerin karmaşıklık endeksi yükseldikçe, bu altyapının üstünlüğü daha belirgin oluyor.

Restorasyoncu hükümetin 35 yılda dağıtamadığı ve önünde diz çökmek zorunda kaldığı sosyalist ilkelerle kurulu üretici gücün tüm işbirliği-işbölümü avantajlarını, savaş boyunca harekete geçirdi. Bu türden bir güç yoğunlaşmasının önündeki en büyük engel yani özel tekel üretim duvarı, Kremlin'in önüne dikilmedi. Ve bu özgürlükten, son derece stratejik bir akılla; savaşta yararlanma yoluna gitti. Çünkü dayandığı üretici güç, Kremlin'e stratejik bir akılla yönetme imkanı tanıyordu.

"Karmaşıklık endeksi", Rusya'nın avantajı haline geldi. Karmaşanın üstesinden kısa sürede gelecek standardizasyon; işbirliği ve işbölümünün yeniden düzenlenmesine açık bir üretim aygıtı hemen elinin altındaydı. Enerji anlamında yoğunlaşan nükleer teknoloji üretimi ve araştırma merkezleri, küçük bir roketin arkasına takılabilecek kadar küçük bir nükleer motor gelişimine katkıda bulunabildiği seviye, bunu motor havacılık yakıt üniteleri vs üzerinde uzmanlaşan tesisleri, tek bir stratejik hedef için aynı hizaya sokabilen standardizasyon sayesinde başarabilirdi. İşte bu canlı, tek büyük fabrikanın farklı atölyeleri gibi çalışabilen organizma, tüm emperyalist hasımları şaşkınlığa sürükleyen savaş araçlarını kısa sürede üretebildi. Amerikalı bir milyarder, çokça takipçisi olan sitesinde, Aureshnik'i (Oreşnik) gördükten sonra şu mesajı yazdığında, TopGun-Maverick'in hamasetine cevap veriyordu: "Bu sadece bir füze değil, adeta Zeus'un Yıldırımı" (aktaran Ceyda Karan)

Eskiye çöküşte çaresiz bırakan "yeni"nin belirleyici önemdeki birçok adımı, kuşkusuz şimdiki durumda Çin'den geliyor. Sosyalizmin tam zaferi aşamasına oldukça yavaş ama nihayetinde emin adımlarla ilerleyen Çin, geçiş ekonomisine uygun biçimde bağrında taşıdığı özel kapitalist işletmeleri, sosyalist nüvenin çok güçlü "dümen suyunda" kendi hedeflerine doğru yönlendiriyor.

Dünyadaki bilimsel gelişmeleri titizlikle takip eden Nature Dergisinin bir araştırmasına göre **"Çin, bu yüzyılda kritik teknolojilerin %90'ında araştırmalara öncülük ediyor"**. Ona bu üstünlüğü sağlayan, içinde barındırdığı kapitalist öğelerin ayağına takılmasına izin vermemesi. Bu konuda iki örnek, "yeni"nin durdurulamazlığını anlamamıza yardımcı olacak. Örneklerin ikisi de, ileri teknoloji alanlarında: Çip ve yapay zeka.

ABD, çip üretiminde yarıştığı Çin'in ayağına çelme takabilmek amacıyla, ilk girişimini 2019'da yaptı. Ultraviyole Litografi cihazının tek üreticisi olan Hollanda tekeli tehdit etti ve nihayet 2024'te şirket, Çin'e bu ileri cihazın ihracını tamamen durdurdu. Ancak ÇKP, ilk girişim gündeme geldiğinde kendi cihazını yaratma kararı almıştı. Batı basını bu kararı gülünç buldu ve en az 30 yıl süreceği üzerine bahisler açıldı. Çin herkesi şaşkına çevirerek, 2025 sonunda bu cihazı ürettiğini dünyaya açıkladı. Gerçekte 30 yıl, emperyalist dünya için pek abartılı bir tahmin sayılmazdı; Hollanda optik cihazların uzmanlığına neredeyse 50 yıllık bir çabayla ulaşmıştı. Ama sermayeye sözcülerinin aklının ermediği nokta, Çin'deki sosyalist nüvenin "dümen suyu"nun karşı konulmaz gücü ve birikimiydi. 2019'da bir işçi kooperatifi olan Huawei koordinatörlüğünde farklı şirketlerden binlerce uzman mühendis toplanıp bir araya getirildi. Ülke çapında faaliyette olan tüm kamu-özel araştırma enstitüleri, üniversiteler seferber edildi. "Ticari sır yok" prensibi etrafında tek bir hedefe kilitlenebilen bu birleşik güç, 30 yılda yapılamaz denenlerini 6 yılda başardı.

Diğer örnek, yapay zeka altyapısına dair. Yine ABD yapay zeka alt yapısı ürünlerinin satışını yasakladığında, Çin'deki gelişmeleri Evgeni Morazov şöyle özetliyor: **"Çin'de düzenleyici kurum Huawei, Cambricom, Alibaba ve Baidu'yu geçen Eylül ayında topladı ve teknik değerlendirmeler yaptı. Yerli çiplerin performansını, ihracat kısıtlamalarında muaf tutulan Nvidia ürünleri ile (özellikle H-20 modeliyle) karşılaştırdı. Karar hemen verildi ve üst düzey yetkililer tarafından da onaylandı: Yerli alternatifler iş görüyor. Beklemede olan tüm Nvidia siparişleri iptal edildi. Hiç pazarlık yapılmadı, sonuç tahminleri sunulmadı, geçiş dönemi yoktu. (...) Komünist Parti, Çin'in Amerikan altyapısına bağımlı kalmasından çıkar sağlayan kompradorları devre dışı bırakıyordu. (...) Çin'in 95 milyar dolarlık "büyük fon"una katılan devlet bankaları hiçbir hissedara hesap vermek zorunda değil. Yarı iletken üreticileri, kararnamelerle tahsis edilmiş arazilerde faaliyet gösteriyor. Bu stratejinin düşük verimlilik, üretim hattındaki darboğazlar, kaçak riskleri, bellek sıkıntısı gibi maliyetleri, önümüzdeki çeyrek [yıllara bn.] değil, gelecek onlarca yıl üzerinden hesaplanan bilançolara yükleniyor. Çin'in kurumsal işleyişi egzotik bir şey değil, yalnızca çoğu devletin terk ettiği bir ilkeyi hayata geçiriyor: Ulusal çıkarı özel çıkarın önüne koyabilme imkanı." (Le Monde Diplomatique, Kasım 2025)**

Hiçbir üretim dalı, yapay zeka altyapısı denli toplumsal üretici güç ve özel kapitalist mülkiyet arasında yeni ile eski arasındaki çelişkiyi ve üstünlük savaşını bu denli görünür biçimde karakterize etmez. İngiltere'nin daha 16. yüzyılda tarım arazileri için yaptığı "çitleme hareketi"ni, şimdi ABD tekelleri bilgi için yapıyor. Tekeller yapay zeka altyapısı yatırımlarıyla sadece bugünün değil, tüm insanlık tarihinin kayda geçmiş bilgilerini, bir üretim girdisi haline getirebilme yarışındalar. Bu amaçla milyonlarca işlemci aynı anda durmaksızın çalışırken, her biri koca bir ülkeye yetecek enerji kaynakları tüketen "bilgi üretim havuzları" inşa ediliyor. İhtiyaç duyulan bu devasa bilgi tarlaları, insanlığın ortak malı olan bilgiyi "çitlemekten" başka bir anlama gelmiyor.

Oysa Çin, tüm bu sorunları tek hamlede çözme imkanı sunan üretim değerlerine ve ilişkilerine sahip. Basitçe Çin, oluşturduğu bir "bulut" iletişim havuzuyla, yapay zeka yazılımlarının eğitimden geçmesini ve bilgi olarak ürün çıkarma imkanı sunuyor. "Çitleme" olmadığı için, ne akılalmaz ölçekli yatırıma ihtiyaç duyuluyor, ne de enerji tüketimi.

Böylece görülüyor ki, yeni şu anda daha çok alanda, sonra diğerinde eskinin karşısında üstünlüğünü kanıtlamıştır. Ve şimdi eskinin kalbini yerinden sökecek bir hamle hazırlanıyor. Emperyalist kapitalist dünyanın elinden, "rezerv para" silahını almak. Çin ve yakın müttefikleri, şimdilik bu hedef için ilk adımlarını atıyorlar. Bu yüzden meselenin bu can alıcı yanını, gelişmeler ortaya çıktıkça ele almak üzere, şimdilik bir kenara bırakıyoruz. Fakat artık tahmin etmek zor değil; En esaslı çatışma bu alanda çıkacak, nihai meydan muharebesi biçimini alacak.

V

...Ve Durdurulamıyor

Bahsi geçen DEF raporu, önemli bir saptamaya, daha doğrusu bir itirafa yer veriyor: Küreselleşmenin

geri döndürülemez ölçüde parçalanmaya başladığını kabulü.

Rapor, özellikle önümüzdeki iki yılın türbülanslar ve fırtınalarla geçeceğini kayıtlara geçiriyor. İki yıl! Devasa servet ve sermaye birikimine ulaşmış bir egemen sınıf, iki yıllık bir menzile sahip bir felaket beklentisine girmişse, hiçbir önemli yatırıma para bağlamaz. Bu iki yıl türbülanslı, elinde parası olan büyük voliler vurmaya odaklanacak ve her alanda manipülasyon (altından sonra sıra bakırda!) temel hareket biçimi olacak. Ekonomizmin bütün parametrelerini alt üst edeceğini kolayca tahmin edebileceğimiz gelecek birkaç yıl, acaba emperyalist dünyanın kendi 89-91'i olabilir mi? İşte "iyimser cüret"i işe koşacağımız nokta geldi çatı.

Emperyalist merkezlerin kimi hazırlığına bakıldığında, türbülasyon etkisinin ciddi bir yıkım olacağı; pek çok emperyalist tekeli ana üssüne doğru geri çekeceği, oluşan boşluğu fırtınanın dolduracağı ve sosyalist güçlerin durdurulamaz bir karakter kazanacağı anlaşıyor.

Bugün ABD ve Avrupalı emperyalistler, benzer bir hedefle şimdiden hazırlık yapıyorlar: Kendi ülkelerinde emek gücünün değerini, bağımlı ülkelerin seviyesine doğru geriletmek. ABD kentlerini SS birlikleri misali adımlayan ICE'nin yarattığı baskı, arka planda emek gücü değerini düşürme planına denk geliyor. ABD'de iş gücünün çoğunluğunu oluşturan göçmenler, ICE baskınları altında kayıt dışı üretim alanlarına doğru kaçmaya zorlanıyor. Onlar, bu "terleme atölyeleri"ne yığılırken, genel olarak tüm ücretleri aşağı çekmiş olacaklar. Bir diğer adımda ABD, bağımlı ülkelerin on yıllarca yaptığı gibi, ticari avantaj için doların devalüe etmeye hazırlanıyor ki, bu ücret seviyesinde düşürmenin en kolay yoludur.

Benzer çabalar, Avrupalı emperyalistlerde gözleniyor. Yıllar boyu sübvans e ettikleri tarımsal üretimlerini tasfiye ediyorlar, Güney Amerika'dan gümrüksüz tarım ürünü alacaklar. Bir taşla iki kuş. Hem tarımsal nüfus kentlere doluşacak,

hem daha ucuz ihtiyaç malları, daha ucuz emek gücü anlamına gelecek. Emperyalistler açıkça kendi dar pazarlarına doğru "büzüşme" yaşayacağı günlere hazırlanıyorlar. Aslında "büzüşme" terimi, toplumsal üretimin nesnel karakteri karşısında burjuva üretim ilişkilerinin konumuna işaret ediyor.

"Büzüşen" üretim ilişkileri üretici gücün bütün iplerini elinden geçiriyor. Eski çökerken, yeniyi egemen olmaya hazırlayan esas bağlantı noktası burasıdır. Çünkü yeni durdurulamıyor, sermaye bu gerçeği kavradı. Sadece onlar değil, tüm emekçi insanlık da şurada daha açık, burada daha sezgisel, bir başka yerde daha içgüdüsel, ama aynı gerçeği kavrama yolunda ilerliyor. İşte Amerikalı gazetecinin dile getirdiği "artık imkansız diye bir şeyin kalmadığı" tarihsel kavşak, bu gerçeğin davranışı ile şekilleniyor.

İmkansızın akla geldiği zamanlar, tüm sınırların geride bırakıldığı, herkesin kendi sınıf karakterine uygun biçimde "haddini aştığı" zamanlardır. Burjuvazi Epstein dosyalarının ifşasıyla, insanlığın bütün sınırlarını çoktan yıktığını ve "haddini aştığı"nı itiraf etmekten hiç çekinmiyor. Çünkü karşılıklı sınıf dengeleri ve mücadelesi "haddini aşmak" üzerinden şekilleniyor. Aşamayan kaybediyor.

Yeni çürüyüp dağılan eskinin içinde filizlenip üstünlüğünü kabul ettirdikçe, emekçi sınıfların tasavvuru genişliyor. Devrimler bir umutsuzluk çılgılığıyla değil, bir gelecek tasavvurunun, yeni bir toplumun somut biçimlerinin ufukta belirmesi ile tetikleniyor. Ne canavarlar boşlukta doğuyor, ne de o canavarların hesabını görecektir olanlar...

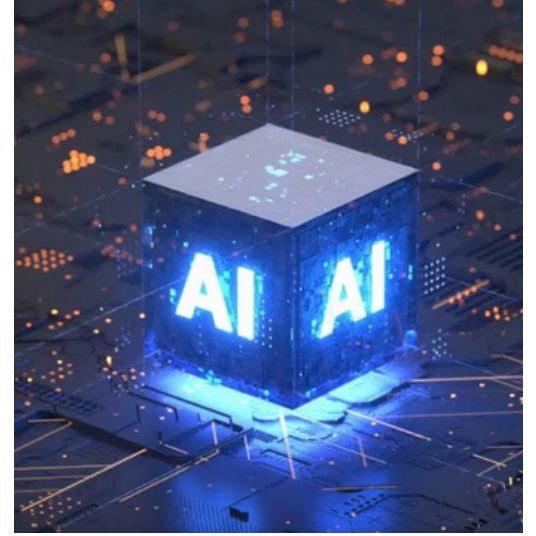
İnsanlık ne vakit "imkansız" diye sunulana düşünmeye başlasa, kendi sınırlarını aşıyor. Burjuva egemenliğin yalanlar, otorite, kutsallık ve konformizmle örülü ağından kurtulduklarında emekçiler, hiç akla gelmeyen yapımaya başlıyorlar. Tepeden tırnağa silahlı bir düşmana (İran'ın molla rejimi gibi) karşı silahlı bir ayaklanmaya kalkışmak gibi... Burjuva hegemonik ağından kurtuluş, ne yalanların ifşasına ne de ne kutsallığın iki yüzlü perdesine yırtılmasına dayanıyor. Bunlar var, ama temelde üretici güçlerin bütün iplerini elinden kaçırmış ve artık gereksiz hale geldiği kanıtlanmış burjuva ilişkilerin çöküşüne dayanıyor.

Bir egemen dünya sistemi birbirine ne denli yaslanmışsa, domino tarzı misali devrilmesi, o denli hızlı olur. Şimdiki durumda, emperyalist kapitalist dünya sisteminin kendi 89-91'ini yaşaması

için burada sergilenenlere ek olarak, şu iki politik koşulun bulunması gerekir. Bir; dünya düzeninin kendi sırtını dayadığı son güvenli duvarın yıkılması ya da en azından aradan çekilmesi. İki; Egemen sınıfın gelişmeler karşısındaki acziyetinin herkesçe görülüyor olması. İlk koşulu Trump yönetimindeki ABD yerine getiriyor. İkinci koşulun tüm izlerini de, o toplantılarında görebiliyoruz.

Öyleyse Marx, Engels, Lenin'den miras "iyimser cüret"i kuşanarak, bir iddiayı dile getirmekte sakınca görmüyoruz:

"Emperyalist kapitalist dünya, kendi 89-91'ine doğru hızla ilerliyor. Canavarlar zamanı değil, devrim zamanı!"

Bu Krizden Bir Çıkış Yolu Yok

Dünyanın efendileri, kapitalist uygarlığının sonunu ilan eden gazete başlıkları yazdırıyorlar: "Dağılma", "yıkım", "parçalanan toplum", "yorgun demokrasi", "medeniyetin çöküşü". Hepsi çarpıcı bir manşette özetleniyor: "Batı artık yıkılıyor!"

Burjuvalar tarihleri boyunca pek çok kriz yaşadılar, fakat bu sınıfın dilinde kriz, aynı zamanda fırsat demektir. Kriz deneyimleri bu zamana kadar "yaratıcı yıkım" halini alırken yeni tekel grupları yükseldi, eski yapı tasfiye edildi. Ancak bu kez durum farklı: Dünyanın efendileri, tüm sermaye gruplarını yukarıdaki

manşetlerle uyarıyorlar ve adeta içinden geçmekte olduğu krizden bir çıkış yolu olmadığını haykırıyor.

Peki burjuva dünyada doğan bu çıkışsızlık hissi ve umutsuzluk nereden kaynaklanıyor? Ya da şöyle soralım: Ufukta beliren yeni finansal çöküşün bir çıkış yolu neden yok? Umut Çakır'ın kaleminden *Küresel Kapitalist Krizde "Doktor Ne İstersen Ye Dedi" Dönemi* broşürü işte bu sorunun cevabını arıyor.

Broşürü okumak için:

https://www.mucadelebirliigi24.net/pdf/e-kitap/DoktorNeIstersenYeDe-di_UmutCakir.pdf

Çavista Diyarından Mektuplar Çıktı

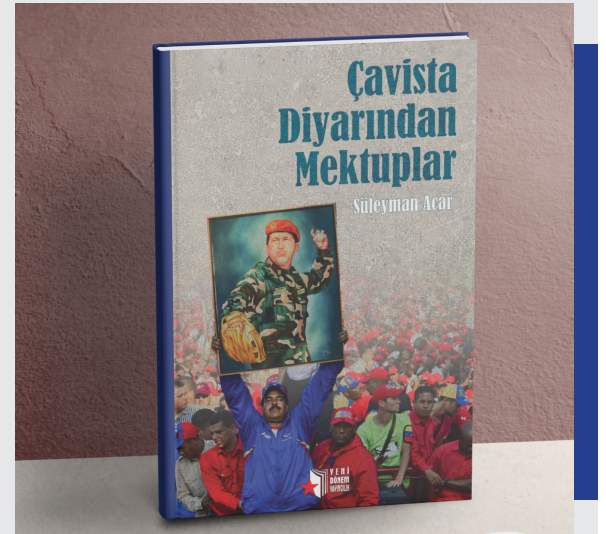
Çok dar bir zaman diliminde son derece sınırlı bir bölgede yapılan gözlemler, görüşmeler ve okumalar üzerinden Venezuela'daki duruma bir yaklaşım getirmeye çalışıyor. Zamansal ve mekansal sınırlılık, gözlemi son derece sınırlıyor kuşkusuz. Ama her şeye rağmen okura Bolivarcı Venezuela'yı anlamak için belirli bir zemin sunuyor.

Elinizdeki kitapçık bir "gezi rehberi" değil. Bir ülkenin devrimini, güncel gerçekliğini çok mütevazı

bir şekilde yansıtmaya çalışan gözlemler sadece.

Mektupların sonuncusunun yazıldığı tarih üzerinden henüz iki ay bile geçmiş değil. Aralık ayının 12'si... Buna rağmen Abu iki aydan kısa sürelik zaman diliminde öylesine çok olay ve gelişme yaşandı ki! Venezuela, İran, Suriye, tekrar İran, Ukrayna, Epstein bataklığı... Şimdi mektuplar sanki yıllar öncesine aitmiş gibi görünüyor.

Tarih hiç olmadığı kadar "kısa tarih"!

Gençlik Gelecek, Gelecek Sosyalizm

Bolivarcı iktidar, yığınları hareket halinde tutmak, onların devrimci enerjisini açığa çıkarmak için sürekli etkinlikler örgütleyiyor.

Devrimci bir iktidar olarak tüm sorunları halkla birlikte ele alma anlayışı oturmuş durumda. Çıkarılacak bir yasa, atılacak olası bir geri adım, yapılacak bir anlaşma... Hepsini konunun doğrudan muhataplarıyla, işçi ve emekçilerle tartışmak, Bolivarcı yönetimin temel yöntemi. İşin aslı bu, bütün gerçek halk devrimlerinin temel yöntemi.

12 Şubat Perşembe günü, sokakları fethetme sırası gençlerini. JPSUV (Juventud del Partido Socialista Unido de Venezuela), La Victoria Savaşı'nın 212. yıldönümünü kutlamak için Venezuela Meydanı'nda toplandı. Venezuela Meydanı, Kızıl Ordu Zafer anıtının bulunduğu meydan. La Victoria Savaşı ise 1814 yılında İspanyol sömürgeciliğine karşı verilen bağımsızlık

mücadelesinin en önemli muharebelerinden biri. Zaferle sonuçlanmış ve bağımsızlığın yolunu açmış. 1947'den beri "Gençlik Günü" olarak kutlanıyor, çünkü o savaşta 1000 kadar öğrenci de yer almış.

Kutlamaların başlama saati 12.30. Belki toplanma saati demek daha doğru. Venezuela için şaşılacak bir şekilde tüm bölgede insanlar belirlenen saatte toplanmaya başlamış durumdaydılar! Kürsünün arka kısmı, Zafer Anıtının olduğu bölge bile son derece kalabalıktı. Ön tarafa ise ulaşmak mümkün değildi. Oldukça kitlesel ve coşkulu bir etkinlik oldu.

PSUV gençliği, Başkan Maduro ve "İlk savaşçı" Cilia'nın özgürlüğü ve ülkeye getirilmesi temel talebiyle organize ediyor etkinliği. Gerçi İçişleri ve Dışişleri Bakanları, daha etkinliktten önce yoğun destek konuşmaları ve çağrılar yaptılar. Bu eylemin tarihi bir rekor kıracağını söylediler. Kutlama

alanındaki görüntüler Cabello ve Gil'in tahminlerini de aşan nitelikteydi.

Bolivarcı gençlikte öfke ve kararlılık, liderlerine bağlılık alabildiğine yüksek. Konuşmalara, sloganlara yansıyor tüm bunlar. Öte yandan alanda bizim için en yadırgatıcı durum ise, genç polislerin, öğrenci polislerin, kutlamalara aktif katılmıyordu. Bolivarcı Ulusal Polis Biriminin (CGNB) gençlik üyelerini, üniformaları içinde alanda gençlerle iç içe görmek gerçekten ilginç bir his.

Konuşmalar sonrası Venezuela Meydanı'ndan başlayan yürüyüş, Libertador ve Mexico Caddelerinden geçerek San Francisco köşesinde sona erdi. Orada da ikinci bir miting gerçekleştirildi.

Dışişleri Bakanı Yvan Gil'in dediği gibi... "Gençlik, mücadelemizin gücüdür. Sesimizi yükseltmemizi sağlayan cesaret ve sosyal bilinçtir... Gençliğimiz her zaman devrimci, kahramanca ve durdurulamaz olmuştur."

Venezuela'da Bolivarcı ruh sokaklara egemen. ABD emperyalizminin korkunç baskısı altında atılan geri adımlar, verilen ödünler söz konusu. Bolivarcı devrim canavar karşısında ayakta kalmaya, zaman kazanmaya, kurduğu düzeni korumaya ve geliştirmeye çalışıyor. Bu çabasında en temel dayanağı, sokaklara yansıyan Bolivarcı ruhtur, Çavistaların direncidir. Kritik dönemler, kritik bir mücadele. Sonucun ne olacağını hep birlikte göreceğiz.

Umudun Adasında Yakıt Krizi

ABD emperyalizminin Küba'ya dönük ablukasını yoğunlaştırmasından, Karayiplerde petrol tankerlerine yönelik korsanca el koymalarından sonra, Küba'da akaryakıt krizi en üst seviyeye tırmandı. Sosyalist Küba iktidarı "acil durum yönetimi"ne geçti ve iki gün öncesi itibarıyla elde kalan akaryakıtın sağlık başta olmak üzere kritik alanlarda kullanılacağını açıklayarak Küba'ya uçuşların durdurulmasını istedi.

Meksika, ABD'nin haydutluğu karşısında savaş gemileri korumasında insani yardım gönderdi. Ne var ki, yaptırımlar nedeniyle akaryakıt gönderemedi. Bu ablukayı, bu vahşi haydut eylemini delerek petrol gönderebilecek tek güç Rusya. Böyle bir eylem için askeri anlamda Rusya ve Çin'in yeterli kapasitesi var.

Kremlin sözcüsü Peskov, "Kübalı dostlarımızla seçenekleri görüşüyoruz" dedi, "doğrudan karşı karşıya geliş"-ten kaçındıklarını vurguladı. "Herhangi bir gerginlik istemiyoruz. Ancak diğer yandan, şu anda Amerika Birleşik Devletleri ile neredeyse hiç ticaret yapmıyoruz." Bu sözlerle ABD "yaptırımları"nın

bir etkisi olmayacağını vurgulamış oldu.

Rusya'nın Küba büyükelçisi, "akaryakıt ve petrol ürünleri sevkiyatının hazırlandığını" duyurdu.

ABD emperyalizminin vahşi ablukasını, Trump'ın son askeri adımlarıyla neredeyse tam bir kuşatmaya dönüştü. "Yaptırımları" çoktan geçen yöntemlerle ABD petrol tankerlerini çalmakla yetinmiyor, bir de onu "satıyor". Son örneğini "Venezuela İsrail'e petrol sevk etti" yalanında gördüğümüz yöntemler ile el koydukları ya

da satın aldıkları petrolü İsrail'e göndererek kara propagandaya devam ediliyor.

Emperyalist zorbalar, kuruluşlarının harcında var olan korsanlığı artık iyice ayyuka çıkardılar. Geçmişte de "insanlığa karşı suç" kapsamında olan eylemleri artık en üst seviyeye taşınmış durumda.

Tüm bunlara rağmen halkların "umudun adası" Küba'nın ayakta kalacağına ve sosyalizmin kazanacağına olan inançları güçleniyor.

